

Trong cái mọt có cái đom đóm. Bàn tay của cha tôi nhúng giở phút cuối không còn cảm được nhúng đom đóm từ mình kiêu ra, không níu nổi dù chỉ mọt bàn tay trong rớt nhieu bàn tay thân yêu của cha, để chỉ còn có chỉ bám víu với cuộc đời. Giờ ng mọt thanh tú của cha giờ đã đen sạm vì bệnh tật, thuở thanh. Đôi chân chỉ trèo dây đã từng đi du lịch biết bao nơi, nhúng giở đây không còn để nơi thân của cha. Bao lâu dĩ vãng thúy của Đức Phật mà trèo dây tôi đã từng được được, và đã không tin, giờ ng ở bên cạnh chỉ tôi mới thấy thối tha mọt đi u: vô thối ng, vô ngã...là đây, có phải không chỉ?

Đức kinh Pháp Hoa, tôi thấy thối ng và được cảm với gã cùng tở vô cùng. Chỉ ng phải tôi cũng từng u ló bao năm không biết mọt cha, chỉ ng phải tôi cũng vô minh, u tở nhố gã sao? Đức Phật là người cha trèo ng giờ giàu có của tôi, cũng như của bao người, nhúng đáng tiếc là tôi đã không sấm nhởn ra người cha của mình.

Tôi nhố tôi đã có may mắn được sống mọt kho ng thời gian ngởn trong "chùa" của bà nôi – ngôi nhà của bà – phía trước là chánh điện, phía sau là nhà bếp. Chánh điện tuy nhố, nhúng cũng tôn trí đầy đủ tôn thờ các vị Phật, các vị Bồ tát, và đức biết tôi rớt n tở ng với nhúng bực tranh mô tở với mọt cớ nh giờ đã a ngở được treo hai bên lối đi. Đức Phật có thối nhieu trong chánh điện nhúng hủu nhố không có trong mọt tôi. Nhúng lúc rón rén lên "nhà trên", mọt tôi không thấy được với uy nghi của Phật, không nhìn ra được nét tở bi trên gương mọt Ngài, mà tôi ló thối ng dán mọt vào các lọ i quố sớ đang của ai đó làm đôi, hay chúc đởu ai đó xuố ng với dỏu. Má tôi, dĩ nhiên là tởn dỏ ng nhúng cớ nh tở ng tở các bực tranh đó đở răn đe bởn tôi: "Ăn cơm bở mớ a hỏ? Chối thì phải ăn giò đó con". "Hái cớ pở i ăn hỏ? Chối thì quố sớ chối tay đó con"...Các bài học của má, chúng tôi răm rắp tuân theo, chỉ yởu là vì sớ hỏn là hiởu. Trong thâm tâm tôi không phỏc tí nào, vì làm gì mà ác thỏ. Mỏc cho ngày tháng trôi qua, lòng tôi với cớ dỏ ng dỏ ng nhố gã cùng tở gỏp cha mà không mớ y may rung đỏ ng.

Do chi n tranh, th i th ...nên nh ng năm sau đó tôi không còn đ c g p Ph t i trong "chánh đ i n" c a nhà bà tôi mà là i nh ng ngôi chùa xa l má tôi th nh tho ng đ n tôi đi cùng. Đ c Ph t i nh ng n i đó càng xa v i, càng vô hình h n, và ch c ch n là không ph i c a nh ng đ a tr nh chúng tôi, mà là c a ng i l n. Chúng tôi ch đ c đ ng l p ló, ch y ch i ch khác, hay ng i im l ng i m t xó nào đó đ ng m nhìn ng i l n t ng kinh b ng nh ng ngôn ng mà chúng tôi ch a t ng nghe đ n bao gi , nên ch ng có gì l u l i trong ký úc. Có ch ng ch là h ng v c a nh ng món ăn l mi ng ch có i chùa, và đ c ăn th giàn mà không b la r y. Th thoi.

R i tôi cũng l n lên. Đ c Ph t đ i v i tôi càng xa v i v i, th m chí g n nh bi n m t kh i cu c đ i tôi khi tôi m i mê theo đ u i b ng c p, ngh nghi p, tình yêu, danh v ,ti n b c...Nh ng th đó tôi đã t ng đánh đ i v i bi t bao công s c, m hoi và n c m t c a mình nh ng ch ng th nào gi m i đ c chúng trong t m tay. Kho ng th i gian đó, cũng có lúc tôi đã đ n n i c a Ph t,t ng đ ng l ng v ng i c a chùa nh ng ch đ làm nhi m v c a ng i con đ a m đi chùa l Ph t. N c m t c a nh ng đ c m t, h n thua... đã ch y nhi u, nh ng không th hi u t i sao tôi v n còn đ y t tin i chính mình, v n còn ng i ng i m t ni m hy v ng r ng tìm đ c m t ng i yêu khác, m t ngh nghi p khác, hay m t cái gì đó khác đi thì s đ c h nh phúc ngay thoi. Cũng nh gã cùng t y, c m i c m đ u ch y tr n, c kh kh v i nh ng công vi c ti ti n nào d9o1' mà nh t quy t không ch u nhìn cha; tôi v n ch a ch u nhìn nh n Đ c Ph t c a mình.

Gã cùng t đã may m n vì đã t nh ng , nh n ra đ c cha mình và đ c tr v nhà, Cũng nh tôi, đã may m n đ c bàn tay ai đó níu gi l i khi đang tr t trên tri n đ c cu c đ i. Tôi đã t nh ng ra, đ c níu gi l i b i cái ch t c a m t ng i ch và m t quy n sách c a ng i b n t ng. Trong cái m t có cài đ c. Bàn tay c a ch tôi nh ng gi phút cu i không còn c m đ c nh ng đ ng ti n do mình ki m ra, không níu n i dù ch m t bàn tay trong r t nhi u bàn tay thân yêu c a ch , đ ch còn có ch bám v i cu c đ i. G ng m t thanh tú c a ch gi đã đen s m vì b nh t t, thu c thang. Đôi chân ch tr c đây đã t ng đi du l ch bi t bao n i, nh ng gi đây không còn đ n i t m thân c a ch . Bao l i d y thâm thúy c a Đ c Ph t mà tr c đây tôi đã t ng đ c đ c, và đã không tin, gi ng i bên c nh ch tôi m i th t th m thía m t đ i u: vô th ng, vô ngã...là đây, có ph i không ch ?

Và quy n sách có t a đ "Tu là chuy n nghi p" m ng tanh, đ c m t vèo, tôi đã th m t n ru t gan. Nh ng sao tìm mãi tôi v n không th y trang nào nói đ n nh ng t ng đ a ng c kinh hoàng trong tu i th , nh ng t ng đ a ng c mà tôi ch c r ng mình s ph i đi qua, v i bao nhiêu t i l i mình đã t o ra trong m t ki p s ng. Không có đ a ng c, nh ng có m t cánh c a đã m ra cho tôi: cánh c a Ph t giáo đã giúp tôi chuy n nghi p c a mình.

Phật đó rồi. Phật của tôi. Phật đã níu giữ tôi lại, để tôi không lẫn mãi xuống tận cùng địa ngục, để những cơn mưa tôi trôi rơi vì những phù phiếm của cuộc đời.

Thật hạnh phúc biết bao cho những ai đã tìm được Đức Phật của mình.!

Theo **Đieu Liên Lý Thu Linh** *Tập chí Văn hóa Phật giáo*